

[Aksel Larsen.]

er den 13. maj, og den gældende lov om stats-tilskud til forbrugerpriserne på rugbrød og mælk udløber den 15. maj. Skal vi have en lov, som forlænger loven, skal denne lov være vedtaget inden den 16. maj for at kunne træde i kraft den 16. maj. Det er meget godt, at man her i almindelighed i debatten siger: vi må se, hvordan det går med forhandlingerne, og vi må have lovforslaget i udvalg eller kommission. Men hvad vil man gøre med priserne på rugbrød og mælk? Hvis der ikke bliver vedtaget noget senest i overmorgen, er man i den situation, at de vil stige på en måde, som vil være katastrofal for de små hjem her i landet. Jeg ved ikke, om det er regeringens lumske plan ved denne metode med omtrykning af et lovforslag at sætte folketingsflertallet pistolen for brystet og sige: enten må I godkende det nummer, vi her laver, uforandret i løbet af 48 timer, eller også bortfalder overhovedet ethvert tilskud til at holde disse priser nede. Jeg har ønsket at gøre disse bemærkninger i håb om, at vi muligvis under debatten her ved første behandling kan få en lille smule klarhed over dette.

Hvad den højtærede finansministers fremsættelsestale angår, finder jeg deri en dobbelt motivering for de foreslåede toldforhøjelser. Dels ønsker man at gøre vore toldsatser mere rimelige gennem den foreslåede overgang til værditold med samtidig forhøjelse af de reelle toldsatser, dels anser man det for nødvendigt at gennemføre toldforhøjelser for at kunne modvirke de ellers skadelige følger af den videreførelse af liberaliseringen, som regeringen er besluttet på skal finde sted. Det sidste argument duer jo i hvert tilfælde ikke; det var noget, finansministeren vidste, før han kom her i tinget med sit forslag, og det er noget, han i hvert fald til overflod har fået besked om i debatten i dag, at forslaget om toldforhøjelser gennemføres ikke i denne omgang, og det kan have lange udsigter. Jeg personlig håber naturligvis, at der slet ikke bliver gennemført toldforhøjelser. Men regeringen er sindet nu at udvide liberaliseringen, så at den bliver større end de krævede 75 pct. Det vil sige, at de skadelige følger af en sådan udvidelse af liberaliseringen vil indtræde, og så må jeg bede den højtærede finansminister holde op med sin snak om, at de vil blive afbødet gennem toldforhøjelser, som man godt ved ikke kommer nu.

Ministeren er klar over, at liberaliseringen er os påbudt, at her har vi ikke vor frie vilje, og det er der nogle af de ærede ordførere der har givet ham ret i. Det er, fordi vi har

modtaget den ulyksalige Marshallhjælp og bundet os til at følge Marshallorganisationens direktiver, så har Danmark ikke mere sin frie vilje med hensyn til, hvorledes Danmark vil regulere sine forhold. Men, siger ministeren, det er også i Danmarks interesse at udvide liberaliseringen. Det får ministeren meget svært ved at bevise, og ministeren får så meget sværere ved at bevise det, som andre lande, vi i høj grad handler med, gør akkurat det modsatte af at liberalisere eller udvide liberaliseringen. De indskrænker den nemlig, tildels ophæver den. Det gælder f. eks. et land som Frankrig, der dog vistnok er en temmelig stor handelspartner for Danmark. Dér har man, hvis jeg må udtrykke det således, givet pokker i det, der er vedtaget i Paris, og har sagt: vore egne økonomiske interesser påbyder os, at vi stopper hele denne liberalisering. Man har gjort noget lignende i andre lande. Man har f. eks. i England og Vesttyskland lagt de største og mest drastiske hindringer i vejen for Danmarks eksport til disse lande, når det ikke lige akkurat drejer sig om de produkter, som England kan købe billigere i Danmark end noget andet sted i verden.

Ministeren sagde i sin fremsættelsestale om de forhandlinger, der for tiden føres i Paris om en udvidet fællesliste for liberaliseringen — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Når disse forhandlinger er afsluttet — forhåbentlig om kort tid —, vil det medføre overførsler af flere varer til fri-liste også i Danmark. Til gengæld tør vi håbe på, at den udvidede fællesliste betyder en større liberalisering for vore eksportvarer, ikke mindst landbrugsvarer, i andre lande.“

Så langt ud kan en forhenværende national-økonomisk professor — hvis synspunkters saglighed jeg aldrig har haft grund til at bestride, selvom jeg absolut har været uenig med dem — komme, når han som politiker og finansminister her i tinget skal prostituere sig og forsøge at forsvare noget, som han ved ikke kan forsvares. Hvad er det for noget, at vi tør håbe på, at den udvidede fællesliste betyder en større liberalisering for vore eksportvarer, ikke mindst landbrugsvarer, i andre lande? Ministeren ved, at vor væsentligste handelspartner på det område, England, har statshandel med landbrugsvarer, og at statshandel ikke falder ind under den liberalisering, der er besluttet i Paris. Ministeren ved altså, at selvom andre lande skulle være lige så ilfærdigt og uanstændigt loyale overfor Paris-beslutningen om en libe-